

VECKOBLADET

Nr 23 i webbform

110819

Saknad medarbetare

Den trogne VB-läsaren vet att dessa nummer under många år sats ihop av undertecknad och Kajsa Theander.

Denna höst saknas dock Kajsa. Hon kämpar mot en svår sjukdom. Jag skall försöka hålla stilen utan hennes klara analyser och förmåga att hålla reda på vad olika apostroferade personer heter.

Jag saknar henne oerhört och hoppas hon kan komma tillbaka till redaktionen på något sätt.
Göran Persson

Filmtips

Citizen Nawi

visas på **Biograf Kino i Lund 20** augusti 16:15 och på Orkanen i Malmö 21 augusti kl 18:30.

Ezra kommer att vara på plats under båda tillfällena och samtala om filmen. Den handlar om hans kamp mot dels ockupationen dels den vardagliga homofobin och rasismen.

Ezra Nawi är rörmokare och israelisk människorättsaktivist av judisk-arabiskt ursprung, som anslutit sig till den palestinska befrielsekampen. Ezra provocerar den israeliska makten så till den grad att han regelbundet trakasseras och fängslas.

Filmen Citizen Nawi gestaltar Ezras dagliga kamp mot rasism och homofobi, samtidigt som den gestaltar hans kärlek till människor och förakt för auktoritet och makt. En film som fick stående ovationer och speciellt omnämnande på Jerusalems Internationella Filmfestival. En film, en kamp och en människa som man inte kan låta bli att antingen hata eller älska.

En film av: Nissim Mossek, Israel 2007,
Mer information om filmen hittar ni till exempel [här](#).

Kulturtips

Kultursöndag i Klostergården 18 september

Under 40 år har Klostergårdens byalag tillsammans med andra organisationer arrangerat Klostergårdens Augustifest sista söndagen i augusti.

De senaste åren har samarbetet breddats. Samordningsgruppen Mötesplats Klostergården har bildats. I den ingår bland annat flera hyres- och bostadsrättsföreningar, Klostergårdsskolan, Helgeands församling, Klostergårdens byalag, Fritidsgården, Klostergårdsbibliotekets stödförening KLOK – Klostergårdskultur, ABF och Synskadades Riksförbund.

Vid gruppens senaste sammanträde som ägde rum i juni fattades beslutet att ersätta Augustifesten med en **Kultursöndag** den 18 september som en lokal uppföljare till den traditionella Kulturnatten i Lund.

Skälen är dels praktiska, som svårigheten att förbereda arrangemanget just vid skolstarten, och dels en strävan efter förnyelse och breddning.

Inför Kulturnatten är hela Lund mobiliserat. Flera kulturutövare och kulturgrupper presenterar sig. Vi är övertygade om att många gärna tar chansen att möta publiken ännu en gång – på Klostergårdens Kultursöndag.

Under hösten inleder kommunen uppförandet av den sedan tio år utlovade ”Mötesplats Klostergården” i vårt centrum. Därmed får vi en samlingsplats för bibliotek, musik, studiecirkel, möten och samhällsinformation. Den kommer i framtiden att utgöra basen för vår fortsatta kontinuerliga verksamhet.

Årets Kultursöndag innebär en förberedelse inför den efterlängtda dag då ”Mötesplats Klostergården” slår upp sina portar.

Vi hoppas att konserterna, körerna och de andra uppträdandena i centrum kommer att kompletteras med att organisationer och enskilda kulturutövare öppnar sina egna lokaler och

presenterar sin verksamhet så att hela Klostergården från Sankt Lars till idrottsplatsen präglas av myllrande aktiviteter.

Kultursöndagens program presenteras i Klostergårdsbladet nr 2, som utkommer 15 september. Där finns också möjlighet att presentera verksamheten under hösten.

Välkomna till planeringsmöte måndagen den 22 augusti i Klostergårdsskolans lärarrum klockan 18. Kontaktadresser: Hossein.Karbassi@utb.lund.se eller gstensson@hotmail.com.

Gunnar Stensson

Veckans citat

De flesta i västvärlden lever numera långa liv med plats för många livsstilar. Själv rekommenderar jag: Oskuld, promiskuitet, yrkesarbete, samkönade experiment och/eller byte av sexuell läggning, eventuellt barnanskaffande på valfritt vis, manne kärnfamilj. Slutligen skilsmässa från den nästan jämt äldre man som heterokvinnorna sedan slipper att vårda när de själva är gamla och skröpliga. Han får skaffa sig en ännu yngre.

Skapar knappast jämlikhet på direkten. Men viss frihet och uppfriskande omväxling. För alla.

Nina Lekander i Expressen 11/8

Tillbaka i sadeln av Göran Persson

Så var sommaren över för den här gången och så sakteliga går politiken igång igen och det blir säkert en hel del att kommentera för våra skribenter. Sommaren har inte varit direkt händelselös, varken i riket eller världen.

I världen rullar det på, arabisk vår övergår i höst, om man jämför vårens glädje i Egypten med det som utspelar sig i Syrien och Libyen är det rena vintern redan.

Nya israeliska bosättningar på ockuperad palestinsk mark annonseras ännu en gång.

Kina kritiserar USA för att man inte klarar av att hantera kapitalismen på rätt sätt. Om man till skillnad från det kinesiska nationalmuseét (enligt SR:s kinakorre) kommer ihåg kulturrevolutionen så hisnar man.

Händelser i riket

Två partiledare skall bytas ut. Vad det gäller centern är väl den intressantaste frågan om man skall ta det sista steget mot ett renodlat högerparti. Eftersom det redan finns två eller tre sådana så hejar jag på den fryntlige och matglade landsbygdsministern i st f ekonomitaleskvinnan men det verkar inte så många centerpartister göra.

Vem och vilken politik som skall ta över i vänsterpartiet verkar mer osäkert. Person kommer säkert att diskuteras mycket liksom politik. Jag frukar dock att den politiska diskussionen kommer att fördunklas av resonemang i termer av höger och vänster. Vad som är vad i detta avseende är inte helt enkelt som exemplet nedan visar.

Sommarförvirrelse

När Olof Palme efterträdde Erlander så var detta ett steg till vänster. Ingvar Carlsson och Göran Persson passar inte riktigt in i min bild så jag hoppar lite.

Mona Sahlin brukade säga att "hon gick med i Palme" så där borde linjen vara klar.

Hon efterträddes av Håkan Juholt. När jag lyssnade på hans sommarprogram och hans hyllning till samarbetspolitiken så tänkte jag mer på Erlander än Palme. Gott så, men han valdes som ett vänsteralternativ till Mona Sahlin.

Det här med höger och vänster börjar bli svårt. Kanske inte så konstigt eftersom beteckningarna kommer från Frankrike, kanske är det dags att välja kategoribeteckningar från ett mer rationellt sinnat land. Synd att Kina inte tillåter mer än ett parti.

Välkomna till hösten i VB

Medan regnet faller av Grr

Jag satt på La Piazzas uteservering och tog en öl härom kvällen. La Piazza? Ja, ni vet väl att gamla Café Finn har utsatts för en radikal makeover. Ny regim, nytt namn men inte minst ny inredning och dekor. Sture Johannessons haschflicka finns inte mer på den väggen. Fast det är nog inte så mycket nymoralism som kulturell ligkiltighet som ligger bakom det försvinnandet.

Jag var skeptisk på förhand men man ska vara öppen för det nya så där satt jag alltså med min bärs. Men det var inte särskilt roligt. Det var bara jag på uteserveringen vilket delvis kan ha berott på att det regnade. Jag har läst att krogarna både i Lund och annorstädes gått uselt på grund av den nyckfulla sommaren. Egentligen bör man stötta den krisande näringen, särskilt nu sen regeringen hotat med att svika löftet om sänkt krogmoms. Men jag frös lite där jag satt och så blev ju ölet utspätt genom regnet.

Så jag gick hem och läste tidningar.

Framtiden är här

”Häftiga skyfall allt vanligare” var DN:s huvudrubrik på ettan. ”Verkligheten har kommit i kapp datormodellerna” skriver den kloka vetenskapsredaktören Karin Bojs inne i tidningen. Torka i Somalia, skyfall i Skåne – det är just ökad labilitet som väntas genom växhuseffekten.

En effekt som man annars inte har sett så mycket av i nyhetsmedierna. Klimatutvecklingen har inte förändrats men väl klimatrapporteringen och klimatdebatten. Det var ett tag sen man såg bilden med isbjörnen på det krympande isflaket, och ändå har Nordostpassagen öppnats rekordtidigt denna sommar.

Då gäller det att strypa utsläppen av växthusgater. Denna strävan låg bakom besluten häromåret att skärpa utsläppskraven på Arlanda flygplats när det nuvarande tillståndet går ut. Flygets expansion är ju ett stort miljöhot. Den fiffiga regeringen funderade ett slag på en indirekt lösning: att minska bil- och busstrafiken till Arlanda genom att göra tåget dit så mycket billigare. Men det blir mycket dyrt att göra upp med det i princip skattebefriade australiska riskkapitalbolag som äger banan dit (ett arrangemang från regeringen Bildt), så då måste man väl ge sej på flyget ändå?

Nej, nej, nej! ropar elva landshövdingar (varav för övrigt nio kvinnliga) i ett inlägg i samma DN-nummer. Bromsar ni flyget så bromsar ni besöksnäringen, skriver de, användande ett av mina favoritord. ”Det handlar inte om att vi bör bortse från negativa miljökonsekvenser” men ...

Bland undertecknarna märks landshövdingen i Jönköping Mino Akhtarzand, som nyss var chef för Banverket. Hon basar för ett län där det går minst lika fort att ta tåg som flyg till

Stockholm.

Jag är ingen stor beundrare av Skånehövdingen Göran Tunhammar, den gamle SAF-bossen. Det hedrar honom dock att han inte var med bland undertecknarna. Fast han är kanske helt fokuserad på Sturup och Kastrup.

Ljusnande skyar

Men det finns revor i molnen. Just idag sjönk Stockholmsbörsen med fem procent och bankaktierna med tio. Kenneth Rogoff talar i tidningen om den ”andra stora kontraktionen”, där trettitalsdepressionen var den första. Och han vet vad han talar om. Tillsammans med kollegan Carmen Reinhart skrev han boken ”Annorlunda nu”, där de med statistik ända från 1200-talet visar vad som sannolikt väntar. Greklandskrisen var exempelvis ingen överraskning för dem. Det landet har gjort bankrutt fyra gånger sen sin tillkomst på 1820-talet.

Nu väntar double dip, akt II. Arbetslösheten kommer att öka dramatiskt, villa- och bostadsrättsägare får gå från hus och hem, hela landsändar kommer att avfolkas, tidningarna kommer att innehålla om inte recept på barkbröd så dock tips om hur man återanvänder gamla mjölkkartonger. Färre kommer att flyga, färre köper bil och de som redan har en kommer att köra mindre.

Trots allt snack och alla åtgärder har utsläppen av växthusgaser fortsatt att öka år från år. Utom 2009, när krisen var som djupast och den ekonomiska aktiviteten som lägst. Nu blir krisen värre.

Och klimathotet bromsas. Det är viktigast.

"Vi avslöjade en konspiration" av Per Roijer

Vi lyckades avslöja en konspiration, sammansvärjning eller ett avtal mellan Israel, Grekland och USA för att stoppa årets Ship to Gaza, säger Dror Feiler.

Vad ska man säga om årets Ship to Gaza, Dror Feiler. Blev det ett misslyckande?

— Man kan inte sticka under stol med att vi var klara att åka med tio båtar och det blev en. Vi ville åka med 500 till 1000 personer, och vi kom fram med sexton. Då får vi kanske erkänna att vi misslyckats, ja.

— Å andra sidan, genom att det tog så jävla lång tid, över fyra veckor, hade världen fokus på Gaza under mycket längre tid än i fjor. Förra året blev det mycket medial uppmärksamhet efteråt, medan det i år istället var medialt fokus på Gaza före aktionen, och inte så mycket efter. Det är logiskt förstås, men Gazafrågan var på tapeten i fyra veckor. Jag blev varje dag uppringd av tidningar från hela världen, från Sydafrika, USA, Östasien, som ville veta vad som var på gång.

— Att lyckas hålla Gazafrågan levande under fyra veckor var en framgång. På det sättet lyckades vi.

— Men det finns en annan mycket viktig sak. Vi har lyckats avslöja en konspiration, eller sammansvärjning eller avtal mellan Israel, USA och Grekland, som gick ut på att förhindra våra båtar att åka.

— Om vi hade påstått det i förväg, tror jag att alla hade sagt att vi var konspirationsteoretiker med fria fantasier. Nu **vet** vi att det inte var fria fantasier.

— Nu vet vi till exempel att den grekiska regeringen förbjöd en fabrik som producerar cement

i Grekland att sälja cement till oss. Vi hade redan köpt och betalt cementen. Plötsligt blev det stopp, och vi fick t o m pengarna tillbaka.

Hur lyckades Israel med detta tror du?

— Ja, hur de lyckades... Förra året lyckades de med Cypern. Nu har de gjort sin hemläxa och har räknat ut vad de måste göra för att hindra oss. Förmodligen har de lovat Grekland någonting tillsammans med USA, det vet vi ingenting om.

Det är kris i Greklands statsfinanser, den grekiska regeringen är illa ute...

— Jag vill inte spekulera i det, men faktum kvarstår, att både Netanyahu och Peres har tackat Grekland och USA -- särskilt Grekland -- för att de hjälpte Israel att stoppa Freedom Flotilla. Det har vi inte hittat på. Det har de erkänt själva.

— Jag tycker att det är en bra grej att avslöja en konspiration, och att visa att Grekland är berett att åsidosätta EU-regler att medborgare får åka fritt inom EU. Plötsligt var vi som EU-medborgare hindrade att lämna grekisk hamn, det tycker jag är frapperande.

— Vi har också lyckats avslöja att den svenska regeringen inte varit beredd att göra någonting för att garantera svenska medborgares rätt att fritt röra sig inom EU.

— Jag tycker att det är lite jobbigt att den israeliska regeringen har lyckats pressa världen. Hur långt ska det gå? Kan det bli stopp för att segla från Sverige? Världens ledare snackar dag ut och dag in om människors rätt och internationella konventioner, och att det i FN-stadgar står att kollektiva bestraffningar är förbjudna, men när det kommer till kritan gör de ingenting.

— Nu är en ny kampanj på gång att få den israeliska blockaden av Gaza folkrättsligt erkänd. Det finns viss grund för det i internationell rätt. Men då säger jag och andra, att om lagen är olaglig, är det vår skyldighet att utöva civil olydnad. Lagen förbjöd Rosa Parks att sätta sig längst fram i bussen i den segregerade amerikanska Södern. På precis samma sätt som Rosa Parks inte accepterade lagen utan bröt mot den, därför att den var moraliskt fel, är det vår skyldighet att bryta mot en olaglig lag.

Så vad nu?

— Så länge blockaden är kvar, kommer vi att jobba vidare.

I röt månaden av Lucifer

I England som i Sverige stormar indignationen över plundrarna som bär i väg med 40-tums teveapparater och eleganta kläder. Nej, det är inte så trevligt. Men en alternativ röst hörs som så ofta från Alexander Cockburn i [Counterpunch](#) som aldrig tvekar att distansera sig från de mera välartade delarna av vänstern.

En revolution är ingen tebjudning citerar han Lenin, men vill tillägga att den ofta börjar som ett party för underklassen. Under blitzen i London gick ungdomsgång in i de utbombade husen och stal vad de kom över. När en bomb träffade Café de Paris på Piccadilly fanns det folk som skar av fingrarna på de av de döda som hade fina ringar. Plundring är helt enkelt en brittisk tradition. Och vad gäller Lenin kan man erinra sig att efter stormningen av Vinterpalatset i oktober 1917 var alla fulla i tre dagar. Det är mycket man inte känner till i historien.

Partiledarbyten

Vad gäller Lars Ohly kan man väl bara utstöta ett pressat: Äntligen. Men man ska inte

underskatta partiets masochistiska drag. Vi har en kandidat som har stort folkligt förtroende och som genom sitt allvar och sin kunnighet vinner varje politisk debatt i TV. Då stiger det fram kamrater och säger att han står för långt till höger.

Viljan att köra sitt parti i botten saknas inte heller i Centerpartiet. Under Maud Olofsson har partiet framträtt som det mest högervridna i fyrpartialliansen och partiet tror sig om att hitta sina nya väljare i storstadsområdena, gärna inte alltför långt från Stureplan. Detta samtidigt som Sverige glesas ut – butiker och bensinstationer försvinner, postkontoren är borta sen länge och bankkontoren läggs ner. Alla de tre kandidater som nämns som efterträdare verkar ointresserade av den värld som finns utanför de stora städerna. Ingen av dem skulle kunna tänkas uttala den gamla parollen ”Hela Sverige ska leva”, minst av allt den nyliberala kvinna som tros ha största chansen.

Det är min övertygelse att det parti som inför valet 2014 lägger fram ett trovärdigt program för att gynna och stärka landsbygd och mindre orter kommer att ha 5-10 procent av rösterna som i en liten ask. Blir det Juholt som ser möjligheterna?

Det är i språket det sker

Det ingår i kåsörers rättigheter och skyldigheter att diskutera förändringar i språkbruket. Jag vill ta upp två ganska nya uttryck, försvenskningar av amerikanska fraser:

Om man ska antyda att något, en tankegång eller en slutsats är enkel och självklar sägs det nu ”det är inte raketforskning”. Raketforskning bedrivs väl av försvarsindustrin och av pyroteknikföretag, men knappast av någon annan. Jag tror att uttrycket är populärt i USA därför att man där hade en väldig våg av popularitet för NASA och deras uppskjutningar och då betraktades raketer som väldigt häftiga och då är det klart att forskning om dem var särskilt svår och kvalificerad med Werner von Braun och allt det där. Det är ett uttryck för trettonåringar. Säg hellre t.ex. mikrobiologi eller partikelfysik. Eller om man känner för det - litteraturvetenskap

Om man ska tala om att någon ny grej eller produkt är särskilt praktisk eller nyttig eller listig säjs det numera ”det är det bästa som hänt sen vi fick färdigskivat bröd”. På Google får man 3100 träffar på orden, där kanske hälften faktiskt handlar om bröd.

Uttrycket har en viss konkretion som är tilltalande, och meningen är väl att antyda något som är praktiskt men kanske inte livsviktigt. Problemet är att vi är många som inte är så förtjusta i färdigskivat bröd. Men vad ska man säga i stället? Tja, frimärken är ju en snygg uppfinning men brevskrivandet är ju på nergång. Cyklar är kanske det bästa, det var ju om dem man sa att nu behövs det inte fler uppfinningar, nu kan man sitta och gå. Alltså: ”Det är det bästa som hänt sen cykeln uppfanns”.

Tillväxtkrisen av Sven-Hugo Mattsson

Den kris som nu pågår är inte bara en ekonomisk kris, det är också en tillväxtkris. Då menar jag inte detsamma som analytiker, ekonomer och de flesta politiker gör. Jag menar att det är ett problem med den tillväxt vi har och den fanatism som säger att vi alltid måste ha tillväxt.

Jag menar så här! För något år sedan sprang en oljerigg läck i Mexikanska Golfen, katastrofen innebar att näringar försvinner för lång tid eller för alltid. Saneringen kostar enorma summor. I år sprang flera atomkraftverk läck i Japan. Samma här, här försvinner näringar inom en stor areal och saneringen kostar, Japan kan mycket väl på grund av detta bli nästa krisland. Våra hav smutsas ner alltmer och den ekologiska balansen förändras med arter som försvinner. Hur länge kan detta pågå utan att det få ekonomiska konsekvenser? Vi ser hur

världens matpriser ökar, till stor del beroende på att vi använder stora resurser och åkermark för animalieproduktion. Samtidigt med detta ökar, allt annat lika, priset på olja och uran. Vi ser nu en svår torka i Somalia, vi ser bränder i Australien, vi ser översvämningar bland annat på grund av glaciärernas avsmältning, på många ställen.

Tillväxten

Allt detta beror på vår märkliga strävan efter allt mer och mer, mer olja mer uran och mycket annat. Den rika världen behöver ingen tillväxt, vi har redan tillräckligt för att leva ett bra liv i ekonomisk mening. I många utvecklingsländer finns en rimlig önskan om tillväxt, de som bor där har all moralisk rätt till samma levnadsstandard som vi. Men för att de skall kunna växa borde vi åtminstone nöja oss med 0-tillväxt. 0-tillväxt är inte mer dramatiskt än att vi nöjer oss med samma produktion i år som i fjor, som inte var dålig för vår standard.

Den som påstår att tillväxt och de problem jag ovan beskriver inte hör ihop bör titta på två kurvor, tillväxten sen 100-200 år tillbaka och andelen växthusgaser i atmosfären under samma tid. De stiger bägge brant och har definitivt ett samband.

Vänsterns agenda

Behöver då inte vi, som står till vänster i politiken tillväxt? Svaret är nej! Vår agenda behöver ingen tillväxt. Jämlikheten kan vi ordna genom att beskatta de rikaste hårdare och kanalisera dessa pengar till de fattigaste. Vi har aldrig tidigare haft en större och rikare över/medel klass.

Därmed ger vi utrymme för att höja kommunalskatten, utan att de fattigaste "drabbas", kraftigt så att vi kan få bättre välfärd och skapa jobb.

Ur vänstersynpunkt är det fullt rimligt att höja skatter på allt som är farligt på vår planet, detta för att satsa på förnybar energi betydligt mer än nu. Höjda skatter på energi byggd på olja och uran drabbar främst de rika.

Är det då möjligt att hindra tillväxten? Nej! Som jag skriver så är det rimligt att u-länderna har tillväxt för att komma ifatt. Den förhärskande ekonomin är kapitalismen. Det är också kapitalismen som har den avgörande makten och den överlever inte utan tillväxt. Det är alltså inte mycket vi kan göra åt det, men någon måste ju våga vara tillräckligt nördig för att tala om de problem som ju trots allt är uppenbara. Ett annat exempel: om vi har en tillväxt på "låga" 1.5 %, det betecknas som lågkonjunktur i ekonomikretsar, dubblar vi vår produktion på 50 år, fyrfaldigar den på 100 år. Vad tusan skall vi med allt detta? Hur skall vi klara detta med de begränsade resurser vi vet att vi har?

Ekonomisk kris

Just nu har vi en akut ekonomisk kris, i en framtid kommer tillväxtkrisen att bli allt mer påtaglig. Men den ekonomiska krisen beror också på tillväxtkrisen, som noterat ovan.

Den ekonomiska kris vi har nu är lätt att lösa, åtminstone på papperet. Samtliga de länder som nu orsakar den globala krisen har en sak gemensamt, de har för låga skatter. Politiskt är det inte lätt att lösa, därför utesluter jag inte att krisen blir långvarig och att vi mer eller mindre ständigt kommer att se kriser. På sikt kommer tillväxtfanatismerna göra kriserna svåra att lösa.

Sverige

Det är de länder som har högt skatteuttag som klarar krisen bäst. Eller som Per Strandell, flitig debattör i sydliga medier uttrycker det på sin blogg: "Länder med höga skatter har högsta kreditvärdigheten". Det är rätt självklart, de länder som har högt skatteuttag och därmed som regel låg statsskuld, kan på ett helt annat sätt bemöta kriserna. I Sverige har vi högt skatteuttag efter många år med socialdemokratiska regeringar, stöttade av vänstern. Om högerens regeringsinnehav blir långt kan detta snabbt förändras. De skattesänkningar Alliansen har gjort visar sig nu, i all sin nakenhet, felaktiga med tanke på de kriser som är och som

kommer att bli återkommande. Det hade varit bättre att använda pengarna för att amortera på statsskulden och/eller förstärkt den offentliga sektorn.

Ship to Gaza av Per Roijer

En båt av tio...

En enda båt, den sjutton meter långa fransk-kanadensiska motoryachten Dignité var det enda fartyget i sommarens stora Ship to Gaza-flottilj som kom ens i närheten av Gaza. Ombord fanns tonsättaren och konstnären Dror Feiler, talesperson i Freedom Flotilla II.

Båten bordades av den israeliska marinen och de ombordvarande fördes till hamnstaden Ashdod innan de utländska medborgarna utvisades.

Insatsen från israelerna var minst sagt överdriven med tanke på att övriga nio båtar aldrig tilläts lämna hamn. Lilla Dignité omringades av två stora örlogsfartyg, två ganska stora kommunikationsfartyg, ytterligare två fartyg med vattenkanoner och fyra zodiakbåtar med kommandosoldater. Det var som om den israeliska militärledningen inte kunde förmå sig att avstå från att använda alla attiraljer, när de hade plockat fram rubbet.

— Alla säger att det gick fredligt till. Men jag menar när man omringar en sjutton meters motorbåt med bara sexton personer ombord med så mycket som tio örlogsfartyg, besprutar oss med vatten för att försöka stoppa oss, sedan bordar oss med maskerade kommandosoldater som siktar på oss med vapen på ett avstånd av 30—40 centimeter, det går mycket våldsamt till, det kallar jag inte fredligt alls, säger Dror Feiler.

— Personligen spelade jag saxofon...

— *Saxofon?!*

— Ja, medan de höll på att förfölja oss. För att få dem att förstå att det inte fanns någon anledning för dem att sikta på oss med sina vapen.

— Sedan bordade de oss, och det var snabbt gjort. De letade igenom båten efter våra datorer, men vi hade kastat allt över bord, så de hittade ingenting. Vi blev bryskt överförda till

zodiakbåtarna och transporterade till de stora fregatterna, där vi placerades fem och fem i var sin cell. Tre beväpnade soldater vaktade oss på vägen till Ashdod. I Ashdod blev det olika förhör och sedan förflyttades vi till något slags förhörscenter i Holon. Där träffade vi den svenske konsuln, och den franske och kanadensiske konsuln var också där, eftersom Dignité var en fransk-kanadensisk båt. Vid varje förflyttning blev vi kroppsvisiterade.

— *Blev du bättre behandlad den här gången?*

— Jag fick inte stryk som för ett år sedan. Jag försökte förklara för soldaterna att de inte kunde föra mig till Israel eftersom jag inte är välkommen där. I mitt pass har de israeliska myndigheterna stämplat "Entry denied". De svarade mig att jag skulle hålla käften annars skulle de slå in tänderna på mig. Efter ytterligare ett dygn fick de utländska passagerarna på Dignité lämna landet med flyg.

— *Fick du behålla saxofonen?*

— Ja, svarar han, lite förundrad i tonen.

— *Men den saxofon som de israeliska myndigheterna beslagtog för ett år sedan?*

— Den är fortfarande i fängsligt förvar ja.

Mörknande sensommar; en orättvis betraktelse av Gunnar Stensson

Betande kor under gungande lövmassor: ek, lönn, asp, oxel, björk, rönn, bok, alm, ask, kastanj.

Barn och barnbarn på Älghults lilla badstrand en dag i slutet av juli tillsammans med tyskar, danskar, somalier, bosnier, smålänningar, holländare, finnar och ett stort norskt sällskap, fem unga vuxna och två barn. Norrmännen läser tidningar. Svenska Dagbladet, Smålandsposten, Berlingske. Någon norsk tidning har de inte lyckats uppbunga, tydligen. De samtalar upprört.

Det inre hotet.

Islamofobi och "kristen" fundamentalism mot "smygislamisering" och "massinvandring", hat mot "kulturmarxister" och "folkförrädare", hyllningar till apartheid och våld i Gaza och på Västbanken, kamp för ett etniskt "rent folk" och en "enad kultur", fri från nedbrytande "multikulti"-inslag, såväl muslimska som utländska i största allmänhet; allt detta är ingredienser i den högerextrema ideologi som ledde till massmordet på 69 unga socialdemokrater i Norge den 22 juli.

Få nämner "tempelriddaren" Breiviks inspiratörer i israelisk extremhöger.

Baruch Goldstein, född i USA, mördade vapenlösa bedjande palestinier i en moské i Hebron 1994. Han sköt ihjäl 29 och sårade ett hundratal innan han själv dödades. Han hyllas som en hjälte av extremhögern i Israel.

Den 4 november 1995 mördade Yigal Amir Israels premiärminister Yitzak Rabin på ett stort fredsmöte just när en fredsuppgörelse föreföll möjlig. Den sionistiske mördaren dömdes till livstids fängelse, som han avtjänar på Ayalonfängelset. Han har aldrig uttryckt ånger för sitt dåd.

Däremot fördömer extremhögern Rabin som "landsförrädare" för att han sökte fred med palestinerna. Motiv och ordval känns igen.

SD-politikern Kent Ekeröth besökte nyligen tillsammans med andra ledare för den europeiska extremhögern Israel, knesset och minnesplatsen över nazismens offer, som vi tidigare berättat i VB. Israelisk och europeisk högerextremism är förenade med starka band.

Fascismen är här. Fascismen växer i Norden, i Europa och i USA.

Vi möter dagligen det inre hotet på gator och torg, bland bekanta och i media. På Kent

Ekeroths sight ”Politiskt inkorrekt” flödar hatet. Politiskt inkorrekt är ett uttryck som kommit att beteckna fascism.

I kupletten Den ökända hästen från Troja.sjöng Karl-Gerhard om den inre fienden. Han sjöng om femte kolonnen. Han sjöng om quislingarna.

Kampen mot fascismen måste fortsätta. Inte med våld, utan demokratiskt. Alla som stöder SD är inte fascister. Alla fascister är inte hatiska som Lasermannen och den rasistiske seriemördaren i Malmö. Många är bara rädda och okunniga.

Men en opinionsmätning denna vecka i Aftonbladet visar att Sverigedemokraterna faktiskt gått fram något efter massmordet.

Israel.

Under vårterminen följde VB upp två historier om Palestina och Israel: Ship to Gaza och det palestinska initiativet att söka FN-erkännande.

Ship to Gaza skulle ursprungligen ha avseglat i slutet av maj. Efter upprepade förseningar rann aktionen slutligen ut i sanden. Det innebär inte att den var oväsentlig. Den riktade under flera månader uppmärksamheten mot Israels illegala blockad. Den tvingade Israel att släppa in relativt större mängder byggmateriel till Gaza än tidigare.

Den här gången använde Israel inte vapen utan diplomati.

Turkiet, vars nio aktivister förra året föll offer för israeliska kulor, prioriterade krisen i Syrien och drog sig ur projektet.

Det av ekonomiskt sammanbrott försvagade Grekland gav efter för israeliska och amerikanska påtryckningar och förbjöd Frihetsflottan att segla ut. Ett enda fartyg gjorde det, men uppbringades utan våld av den israeliska flottan. Sedan blev det tyst i media.

De lättnader i Gaza-blockaden som Egypten genomförde i våras är också en besvikelse.

USA står för den egyptiska arméns löneutbetalningar. Fortfarande kontrollerar Israel handeln. Fortfarande är befolkningen i Gaza fånge i sitt eget land.

Historien om det palestinska initiativet att begära att FN erkänner Palestina som suverän stat har däremot ännu inte nått sitt slut.

Vi beskrev i våras hur Israel mobiliserade alla sina propagandaresurser, hur dess regering utformade en diplomatisk kampanj mot erkännandet och hur sionistiska organisationer i USA utövade påtryckningar mot president Obama.

Trots dessa ansträngningar lyckades Israel (och USA) inte förhindra att FN:s generalförsamling den 20 september inleder debatten om erkännandet av en suverän palestinsk stat.

En ny israelisk linje kan skönjas. Man hävdar att ett FN-erkännande är betydelselöst.

Hur denna inställning kommer att påverka Israels relation till FN, som redan är ansträngd, och vad den betyder för den fortsatta kampen för en palestinsk stat återstår att se.

Den nya linjen kan tolkas som att Israel förutser ett nederlag i FN:s generalförsamling och därför förringar dess betydelse.

Israel fortsätter att trotsa internationell rätt. De senaste dagarna har nya illegala bosättningar beslutats i såväl östra Jerusalem som på Västbanken. De oroligheter som blivit följden har sänkt värdet på bostäder i Jerusalem med 15 %.

En intressant ny utveckling är den senaste tidens massdemonstrationer mot Israels gigantiska förmögenhetsgap och sociala klyftor. Härom dagen samlades 300 000 ungdomar i Tel Aviv för att protestera mot prioriteringen av militär upprustning på bekostnad av sociala reformer.

”Etisk egoism” Centerpartiets nya ideologi?

Favorit i Centerns kommande partiledarval är Annie Lööf. Hon har förklarat att hennes ideologiska inspiration kommer från den amerikanska Teapartyrörelsens främsta ikon, författaren och filosofen Ayn Rand, som formulerat principen ”Själviskhetens dygd”.

Ann Heberlein analyserar Ayn Rands tankar i sin bok *Det var inte mitt fel*. ”Enligt den etiska egoismen har vi endast en plikt, nämligen att bevara våra egna intressen och göra det som är bäst för oss själva.”

Ayn Rands romaner handlar om hur en privilegierad elit i frihetens namn besestrar det solidariska samhället i kampen för privata förmåner.

Teapartyrörelsens och republikanernas agerande i den amerikanska kongressen visar vart ideologin leder i verkligheten; hittills ytterligare social nedrustning för fattiga och bostadslösa i USA och en finanskris som slår mot hela jordens befolkning.

Centern har all anledning att se till att Annie Lööf inte vinner partiledarvalet och att hennes inflytande begränsas.

Hennes konkurrenter Anders W Jonsson och Anna Karin Hatt är dock inte mycket bättre. Henrik Bredberg hoppas att de ska ”baxa Centern i liberal riktning” och att Jonsson ska ”argumentera för platt skatt” (Sydsvenskan 16/8).

Men vi bör kanske instämma i Bredbergs förhoppning, eftersom effekten av deras ansträngningar i så fall sannolikt blir att de baxar ut Centern ur riksdagen.

Platt skatt var det som efter en febertopp ledde Irland till bankrutt.

Lars Ohly offrade sig för partiets sammanhållning

Åren kring millennieskiftet föreföll nya unga partimedlemmar, besvikna över nedskärningar och arbetslöshet i den ekonomiska krisens spår, vara på väg att tvinga Vänsterpartiet i ortodox riktning.

Partiets förnyare förberedde en utbrytning för att skapa ett vänsteralternativ.

Lars Ohly, som varit partisekreterare under de år då Schyman förde upp partiet till 12-procentnivån, föresatte sig att hålla samman partiet.

Fundamentalisterna dämpade han genom att kalla sig kommunist och svänga sig med kommunistiska fraser. Förnyarna blickade han genom att i växande utsträckning fortsätta just den nödvändiga förnyarpolitik som han faktiskt hade drivit under alla sina år som partisekreterare. Det hela blev lite otydligt.

Partiet hölls samman, men ingen blev nöjd. Partiets opinionssiffror är idag en tredjedel av vad de var 1998.

Kanske hade det varit bättre med en total brytning liknande de som skedde i Danmark och Norge.

Nu blir det intressant att se om Jonas Sjöstedt kan göra något av det tack vare Lars Ohly alltjämt sammanhållna partiet.

Och därmed är jag tillbaka i det heta drivhuset Lund. Det är bara att anpassa sig.